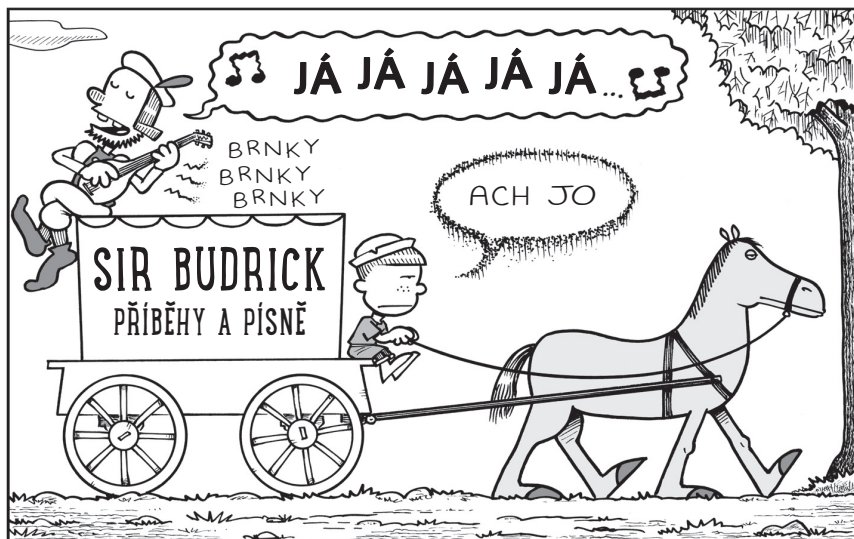

Prozradím vám tajemství. Být trubadúrem stojí za starou bačkoru.

Víte, co je to trubadúr, ne? Jsme kočovní baviči. Lépe řečeno, trubadúr je můj strejda Budrick. On obstarává všechno zpívání a žonglování, já se s ním jenom vezu.

Asi by se dalo říct, že jsem jeho učeň. Mým úkolem je cvičit na loutnu (to je ten hudební nástroj, co vypadá jako obrovské kuřecí stehno), naučit se všechny písničky a zaskočit za strejdu, kdyby si náhodou natáhl hlasivky. Ale má to jeden háček...

Proč ne? Zprvė jsme pořád na cestách, což je strašná otrava. Je těžké si najít kamarády, protože neustále přejíždíme z vesnice do vesnice. A náš vůz

není zrovna čtyřhvězdičkový hotel. Co ještě? Aha, jenom taková drobnost...

Je STŘEDOVĚK!

Jo, nacházíme se ve čtrnáctém století, což znamená, že lidé ještě nevyneleli spoustu důležitých věcí. Například dlážděné silnice, zubní kartáček nebo takovou zanedbatelnou drobnost jménem splachovací záchod. Je to těžký život a – promiň, strejdo Budricku – nevěřím tomu, že se díky pár písničkám a laciným trikům budu mít líp.

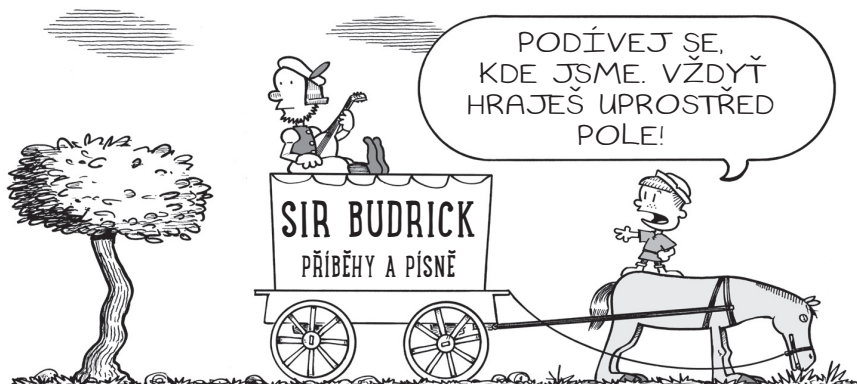
... ZVLÁŠTĚ KDYŽ
TU NENÍ ŽÁDNÉ
OBECENSTVO!

COŽE? CO TO
ŘÍKÁŠ?

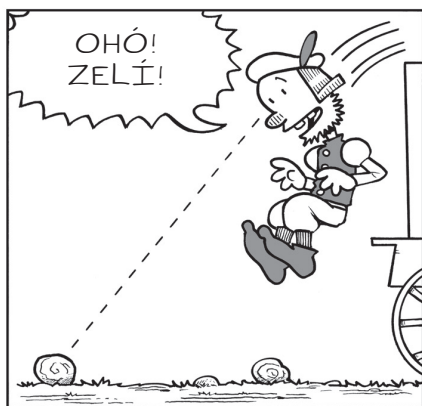

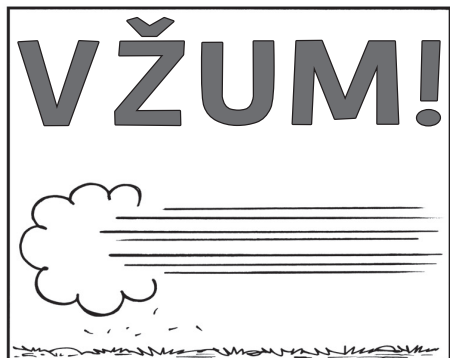
ŘÍKÁM,
ŽE TU
NIKDO NENÍ!

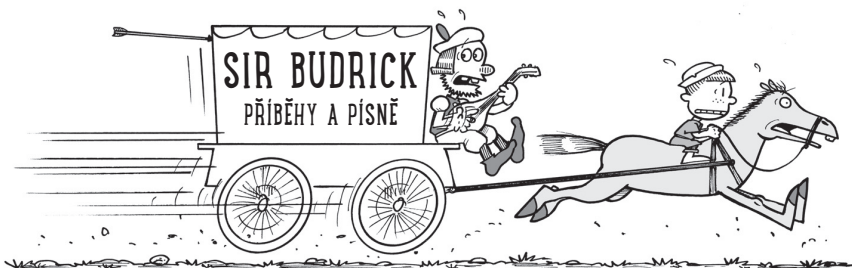
Víte, trubadúr si vydělává na živobytí přibližně takhle. Zastavíte na náměstí nebo návsi. Shromáždí se lidé. Vy jim zahravete a zaspíváte. Lidé začnou tleskat, jásat a sypat vám peníze do klobouku. Vy vezmete ty peníze a koupíte si za ně jídlo, abyste nezemřeli hladu.

Zní to jednoduše, ne? Je to stejné jako jakýkoliv jiný obchod. Potíž je v tom, že strejda Budrick je opravdu špatný obchodník. Nedokáže se soustředit na peníze. Nechá se snadno rozptýlit, například když...

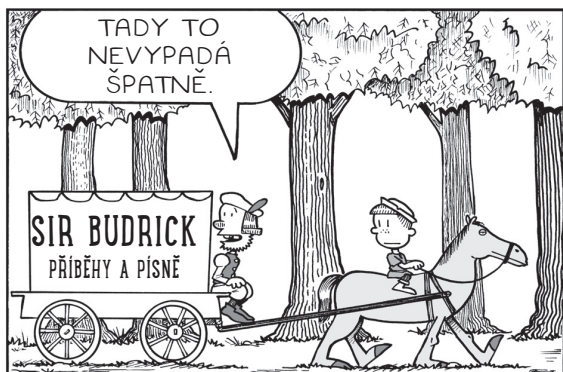

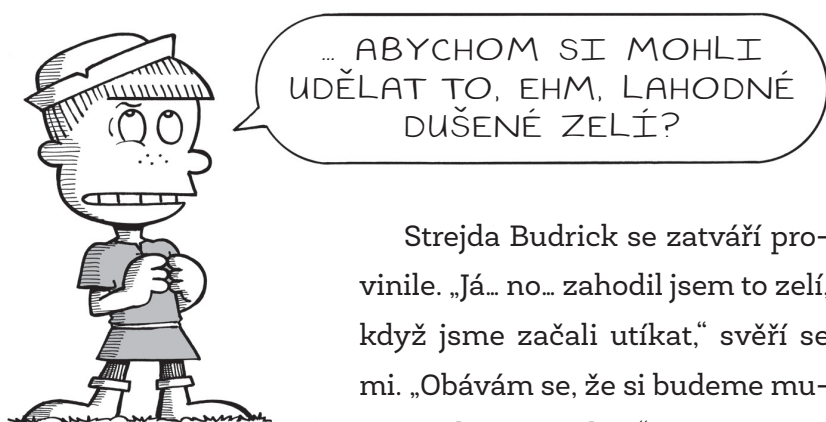
Ó, ODPUSŤTE PROSÍM
NÁŠ POLNÍ PYCH,
MY CHTĚLI JEN NAPLNIT
SVŮJ PRÁZDNÝ BŘICH,
PRO HLÁVKU ZELÍ SE NETŘEBA ČÍLIT,
PŘESTAŇTE NA NÁS UŽ
LUKEM SVÝM ČÍLIT!

Tohle se stává často. Ne, že by po nás někdo každý den střílel, ale už nás minulo víc šípů, než by bylo zdravo. Někteřím lidem zřejmě vadí, že to bereme zkratkou přes jejich pozemky. Nebo se jim prostě nelíbí strejdovy písničky. Každopádně jsme museli prchat před sirem Ostrostřelcem, dokud se nesetmělo.

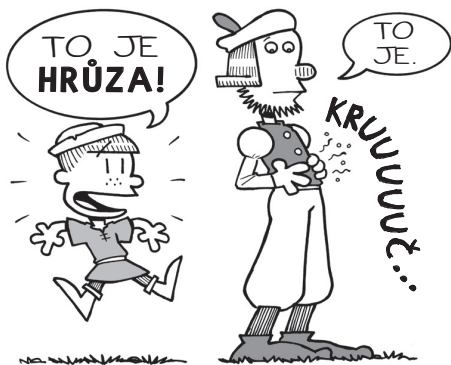

Proč ne. Zastavíme uprostřed malého hájku a já vypřáhnou koně. „Mám rozdělat oheň?“ zeptám se.

Strejda Budrick se zatváří provinile. „Já... no... zahodil jsem to zelí, když jsme začali utíkat,“ svěří se mi. „Obávám se, že si budeme muset nechat zajít chuť.“

No... ne, že by mi vadila trocha optimismu, ale...

Naštěstí umím lézt na stromy lépe než kdokoli jiný. Tohle je úkol přesně pro mě. Vyšplhám nahoru mezi větve, zatímco strejda Budrick čeká dole.

„Ohó!“ zvolá strejda Budrick nadšeně.

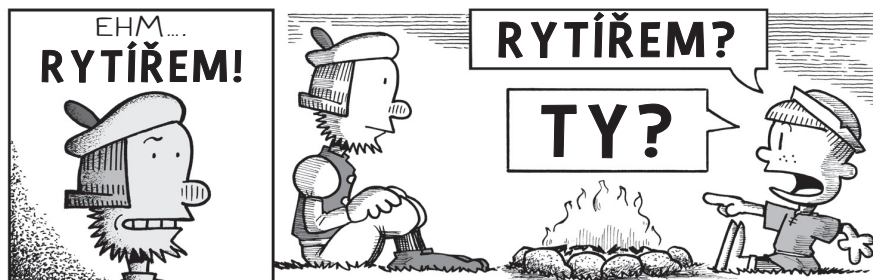

Nebudu lhát, tohle mě zaujalo. „Jak to? Proč jsi odtamtud musel odejít?“

„Jinak by mě potkal nešťastný osud,“ odpoví strejda Budrick a zachvěje se. „Kdybych zůstal v Ujóvisku, nespíš bych se musel stát...“

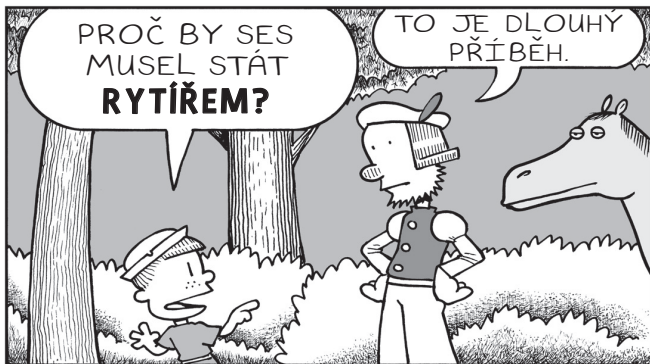

CHCI TOHO
SLYŠET
VÍCI!

PROČ BY SES
MUSEL STÁT
RYTÍŘEM?

TO JE DLOUHÝ
PŘÍBĚH.

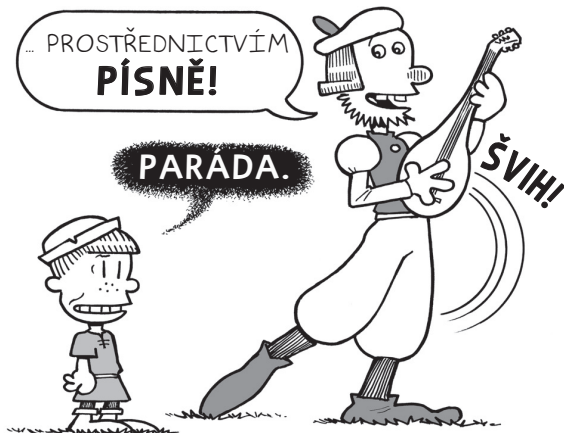

MOŽNÁ BUDE
NEJLEPŠÍ TO
VYSVĚTLIT...

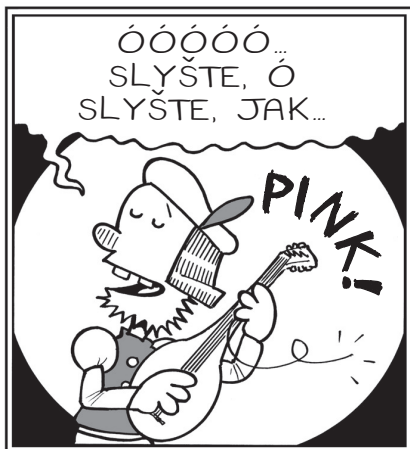

... PROSTŘEDNICTVÍM
PÍSNĚ!

PARÁDA.

ÓÓÓÓÓ...
SLYŠTE, Ó
SLYŠTE, JAK...

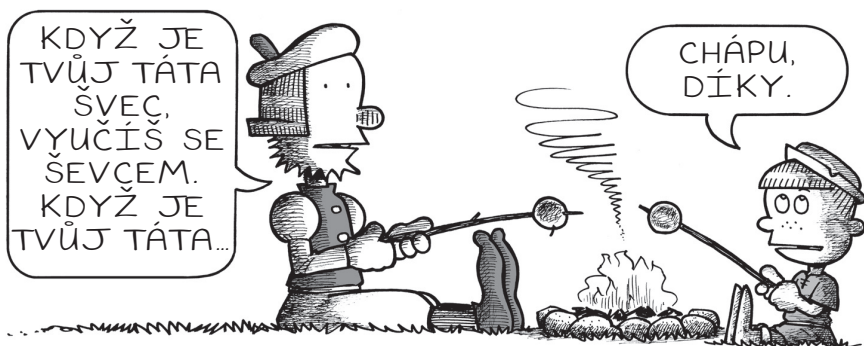
KRUCI.

PRASKLA
MI STRUNA.

„V Ujóvisku mají takový zvyk,“ začne strejda Budrick. „Když mladý muž doroste do věku deseti let, musí si vybrat řemeslo. Většina chlapců ho podědí po svém otci. Když je tvůj táta pekař, vyučíš se pekařem. Když je tvůj táta mlynář, vyučíš se mlynářem...“

„No, a MŮJ táta byl rytíř,“ pokračuje strejda, „jenže ne moc dobrý. Spíš to byl o něco lepší panoš, abych pravdu řekl. Přesto se nemohl dočkat, až mě přihlásí do rytířské školy.“

V tu chvíli mi spadne brada skoro až do ohně. „V Ujóvisku mají ŠKOLU PRO RYTÍŘE?“

„Samozřejmě,“ přikývne strejda Budrick. „Kde jinde se máš naučit všechno, co musí rytíř umět?“

„To myslíš vážně?“ vydechnu. „PROČ NE?!?“

PŘEDSTAV SI VŠECHNA TA **DOBRODRUŽSTVÍ**,
KTERÁ JSI MOHL ZAŽÍT!

Strejda Budrick zavrtí hlavou. „Mě žádná dobrodružství nelákala. Nechtěl jsem, aby ze mě byl zákusek pro nějakého draka.“

HLEDAL JSEM ZPŮSOB, JAK SE RYTÍŘSKÉ ŠKOLE
VYHNOUT... A VZÁPĚTÍ JSEM HO **NAŠEL!**

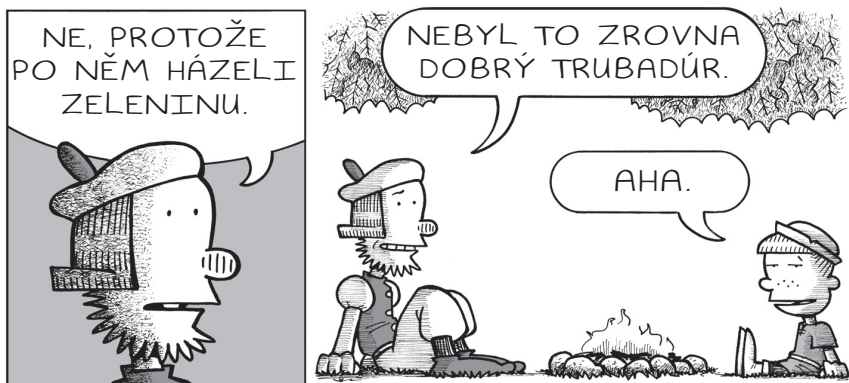

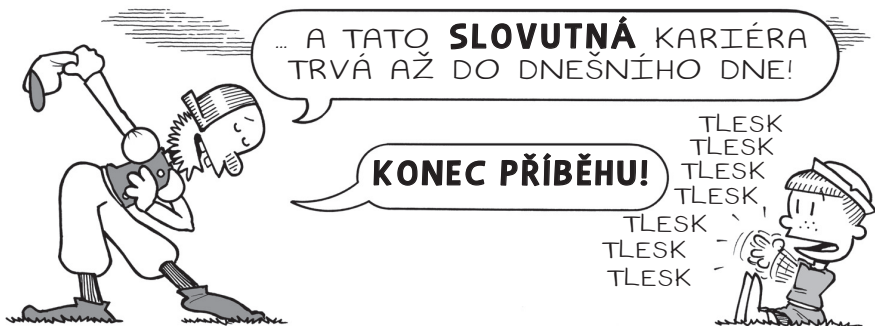
„Viděl jsem jeho představení a hned jsem si říkal: TOHLE je řemeslo, při kterém člověk neumře hlady!“

„Protože mu lidé házeli spoustu peněz?“

„Důležité ale bylo, že byl ochotný mě vzít do učení. Odjel jsem z Ujíviska, aniž bych se ohlédl. Tak začal můj život trubadúra...“

Ano, já tleskám. Ve srovnání se strejdovým maňáskovým divadlem je to příběh jako víno. „A lituješ někdy, žes odjel?“ zeptám se.

„Nikdy,“ odpoví strejda. „Už když mi bylo deset, tak jsem věděl, že nechci být rytířem.“

„Samozřejmě, dobrý muži,“ povídá strejda Budrick. „Máme jablka. Vezmi si, kolik je libo.“ Strejda natáhne pravici, ale ten muž nevypadá, že by si s ním chtěl potrást. Místo toho vytáhne ze záhybů svého pláště něco lesklého a ostrého.

„Jablka si můžete nechat,“ zavrčí.

